



בש"פ 162/15 - מדינת ישראל נגד מוניב פרחאת

בבית המשפט העליון

בש"פ 162/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: מוניב פרחאת

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט י' ליפשיץ) מיום 7.1.2015 במ"ת 24377-06-13

תאריך הישיבה: י"ז בטבת התשע"ה (08.01.15)

בשם העוררת: עו"ד תומר סגלוביץ

בשם המשיב: עו"ד פאדי שרקאווי

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד בחיפה (כב' השופט י' ליפשיץ) מתאריך 7.1.2015 במ"ת 24377-06-13, בגדרה הוחלט לשחרר בתנאים את המשיב ממעצרו.



2. נגד המשיב הוגש בתאריך 12.6.2013 כתב אישום המייחס לו עבירות שונות של התעללות בקטינים, תקיפה ומעשה מגונה. על פי המתואר בכתב האישום, המשיב עמד בראש קבוצה של חמש משפחות, אשר נהגה לקיים מפגשים בהם ייעץ המשיב לחברי הקבוצה בענייניהם האישיים ובסוגיות הקשורות בחינוך ילדיהם. המשיב הורה לחברי הקבוצה להעניש את ילדיהם במכות באמצעות חפצים, וכן באמצעות כליאה ממושכת בשירותים, או בחדר למשך מספר ימים וכן באמצעות מריחת צואה על גופם ומניעת אוכל ושתייה מהם. בחלק מן המקרים, ביצע המשיב בעצמו את מעשי ההתעללות בילדים. המשיב אף נהג להכות את אחת מנשות הקבוצה, להשפילה, לבזותה מינית ולכלוא אותה בביתו.

3. בתאריך 26.6.2013 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו. בית משפט המחוזי קבע כי קיימות כנגד המשיב ראיות לכאורה, והמעשים שביצע מלמדים על המסוכנות שנשקפת ממנו. בנוסף, נקבע, כי ישנו חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט מצד המשיב. בית המשפט ציין עוד כי אין בחלופות המעצר שהוצעו כדי להפיג את מסוכנותו של המשיב, אולם, ניתן יהיה לשקול מחדש את שחרורו של המשיב ממעצר, לאחר שמיעת חלק מעדי התביעה. בקשות לעיון חוזר

ועררים שהוגשו בעניין מעצרו של המשיב נדחו לאור מסוכנותו, וזאת, בין היתר, תוך הסתמכות על המלצות שליליות שהובאו בתסקירי שירות המבחן שהוגשו.

4. בעניינו של המשיב אף הוגשו ארבע בקשות להארכות מעצר. הבקשה האחרונה שבהן נדונה בפני חברתי, השופטת א' חיות, ובהחלטה מתאריך 9.12.2014- הוארך מעצרו של המשיב בתשעים ימים (החל מתאריך 6.12.2014).

השופטת א' חיות עמדה בגדרי החלטתה על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב, אשר נתמכת בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו, ועל כך שלא ניתן לאיין אותה באמצעות חלופת מעצר. עוד נקבע בהחלטה כי בהתחשב בכך שפרשת ההגנה צפויה להסתיים בקרוב, נראה כי האיזון הראוי מוביל להותרתו של המבקש במעצר, חרף הזמן הממושך בו שהה המשיב במעצר.

5. בתאריך 7.1.2015 (כחודש לאחר החלטת חברתי, השופטת א' חיות), דן בית המשפט המחוזי הנכבד בבקשה (רביעית במספר) שהגיש המשיב לעיון חוזר בהחלטת המעצר, ופסק כי יש לשחררו בתנאים. בית המשפט המחוזי הנכבד התייחס למסוכנותו של המשיב ולהתרשמות השלילית של שירות המבחן מן המשיב, תוך שקבע כך:

"אכן, בטרם בוחנים את טיב החלופה יש לבחון באם [המשיב] עצמו ראוי לאמון - דבר שהינו בעייתי לנוכח מעשיו הלכאוריים ולנוכח התרשמות שירות המבחן. ועדיין יש לזכור כי ברוב מקרי השחרור, וודאי במקרה זה, אין מדובר באמון בלתי מסויג - שאם לא כן לא היה מקום לקבוע "מעגלי ביטחון". מגבלות ביטחון ותנאי שחרור. זאת ועוד, נקבע לא פעם כי כל חלופת מעצר מהווה איזון בין סיכונים וכי לא ניתן לאיין באופן מוחלט את כל הסיכונים. מדובר, בסופו של דבר באיזון יחסי בין רמת הסיכון לבין החובה לשקול חלופת מעצר ובניסיון לאתר חלופה שתיתן חלופת מעצר אפקטיבית. גם אם לא הרמטית.

סבורני, שחלופת המעצר המוצעת - מעצר בית בדירה בעכו שנשכרה לצורך זה במיוחד, בפיקוח 4 מפקחים שעל טיבם עמדתי לעיל [וההתרשמות היתה חיובית - ח"מ] ובתוספת איזוק אלקטרוני, מהווה חלופה אפקטיבית".



מכאן הערר שלפני.

6. טענתה העיקרית של העוררת היא כי לא חל כל שינוי נסיבות מאז החלטתה של השופטת חיות ועד להחלטתו של בית המשפט קמא הנכבד (שניתנה כחודש לאחר מכן) – ובית המשפט קמא הנכבד לא ביאר מדוע הוא מצא לנכון לשנות מהחלטתה. עוד טוענת העוררת כי בית המשפט קמא הנכבד שגה כשסטה מהמלצותיו השליליות של שירות המבחן לגבי המשיב.

7. המשיב סומך, מנגד, על החלטתו של בית המשפט קמא הנכבד. המשיב ציין כי הבקשה לעיון חוזר הוגשה לבית המשפט קמא, עוד קודם להחלטתה של השופטת חיות בהארכת המעצר (אולם הוא אמנם לא הצביע על כל שינוי נסיבות שחל מאז ניתנה החלטתה של השופטת חיות, ועד להחלטתו של בית המשפט קמא).

8. לאחר עיון בערר ושמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך בפני, הגעתי למסקנה כי דין הערר להתקבל. בהחלטתו של בית המשפט קמא הנכבד לא הוברר מהו שינוי הנסיבות שחל בעת שהבקשה לעיון חוזר הינה תלויה ועומד, אשר הצדיק שינוי מהחלטתה של השופטת חיות לפיה לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב באמצעות חלופת מעצר. משכך לא היה מקום להיעתר לבקשתו של המשיב לעיון חוזר, וממילא לא היה מקום לשחררו בתנאים למעלה מהצורך אעיר, כי גם לגופם של דברים – נוכח טיב העבירות והתרשמותו של שירות המבחן, הנני סבור כי אין בחלופת המעצר שהוצעה כדי לאיין במקרה זה את מסוכנותו של המשיב.

9. נוכח כל האמור – אני מורה כי המשיב ייעצר עד לתום ההליכים כנגדו.

ניתנה היום, ז' בשבט התשע"ה (27.1.2015).

ש ו פ ט